

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ž 48,15 + uvítání: přicházíme k Hospodinu, Bohu, který je nesmírný ve své síle, který osvobozuje svou milostí a který dává nad námi vzejít světlu svého slova – jeho působení chceme přijmout, jeho slovu naslouchat, jeho vedení se chceme poddávat

🎵 178,1.6-8 (první sloku a poslední tři)

Modleme se: Náš dobrý Bože, ty nás nenecháváš v našem světě osamocené, ale mnoha způsoby k nám promlouváš, dotýkáš se nás, vstupuješ nám do cesty. Děkujeme, že jsi dal mnohokrát zaznít svému slovu ústy proroků, že jsi nad námi vynesl své poslední a rozhodující slovo ve svém Synu Ježíši Kristu. Děkujeme, že jsme toto vše mohli zaslechnout, že jsme poslechli i Kristovo povolání do jeho církve.

Vzali jsme na sebe úkol být solí země a světlem světa. Přiznáváme, že jej nenaplňujeme vždy nejlépe. Někdy jej dokonce nenaplňujeme vůbec. Prosíme, odpusť nám a smiluj se nad námi nehodnými.

A dej nám novou šanci, povzbud' nás svým Duchem a postav nás opět do své služby. Nenech nás propadnout netečnosti a malomyslnosti, ale připrav nás k tomu, abychom tvé světlo nesli do každé temnoty a vždy tě chválili: Sláva Otci ... Amen

📖 Mt 5,13-16

🎵 182

„Žijte jako děti světla ... nepodílejte se na neužitečných skutcích tmy.“ (Ef 5,9.11) Kéž světlo tvého slova osvěcuje naše cesty, tak abychom ve tvém světle, Pane náš, rádi žili a chodili.

📖 Iz 2,1-5

Zní to, sestry a bratři, jako moc krásný sen: „Překují své meče na radlice a svá kopí na vinařské nože.“ Kdo ví, co by Izaiáš napsal, kdyby znal tanky, děla, rakety, chemické a atomové zbraně. I o nich se určitě dá podobně snít. Přinejmenším tak, že by se něco z toho hodilo do šrotu a o něčem bychom se prostě jen dohodli, že to nebudeme proti druhým používat. Zní to jako moc krásný sen.

Ale Izaiáš nepíše, že tohle my lidé dokážeme jen tak sami od sebe, nemyslí si, že už konečně dostaneme rozum. Nesní o tom, jak bude svět lidským přičiněním bezpečnější a růžovější. Nebyl, není. A nikdy nejspíš nebude. Protože to, o čem prorok káže, se týká „posledních dnů.“ Tedy doby, kdy svět už nebude světem, jak jej známe, ale kdy nastane naprostá proměna díky poslednímu Božímu mocnému zásahu. Nebo chcete-li: Kdy přijde naplno Boží království. Ano, už proroci je vyhlíželi. Stejně tak i my smíme očekávat, že „nepovstane pronárod proti pronárodu, nepozdvihnou proti sobě meče, nebudou se více cvičit v boji.“

Možná někdo namítne: „Hm, tak to je zase jen jedna konejšivá pohádka. Takových už bylo. To nastane leda tak až na svatýho Dyndy.“

S námitkami je potřeba se vážně vypořádat. Proč bychom těm slovům měli věřit a upínat k nim svou nadějí? Dá se alespoň v něčem ukázat jejich spolehlivost?

Jistě dá. Znamením posledních dní je i to, že pronárody budou přicházet k Bohu Jákobovu, budou vyhledávat Hospodinovy cesty a jeho způsoby, budou se klanět Bohu Izraele. A to se děje. My sami jsme toho živoucím důkazem. Přišli jsme k bohoslužbám, které se konají před tváří Boha Abrahamova, Izákova a Jákobova. I naším Pánem je Hospodin. Stal se jím ve svém Synu Ježíši Kristu.

Právě v Kristu začíná, ještě zde naplno není, ale začíná to, co prorok nazývá posledními dny. „Přiblížilo se Boží království.“ Poznáváme to právě v tom, že lidé mnohých národů, původem pohané, přicházejí skrze Krista k jedinému pravému Bohu, aby jej ctili, aby mu důvěřovali, aby podle jeho vůle žili. K tomu Ježíš vedl a vede. I dnes nás.

I tato skutečnost mohla vypadat v době Izaiášově jako pouhý sen. Sen jen těžko představitelný, že by se snad někdy naplnil. My sami ale tento sen žijeme. My jsme jeho součástí, jsme naplněnou skutečností Izaiášova proroctví. Ta slova nejsou marná, nejsou prázdná. Mají svou váhu a své opodstatnění.

Ale prorok Izaiáš to vše říká kvůli jedné konkrétní skutečnosti, která zazní až úplně na závěr. Protože se tohle všechno chystá, případně již odehrává, proto „dome Jákobův, choďme v Hospodinově

světlem!“ K tomu chce povzbudit, vyburcovat. Ty, kdo váhají, jestli má víra ještě nějaký smysl. Ty, kdo opouštějí tradice přejaté od minulých generací. Ty, kdo se vzdávají naděje založené na Hospodinu a jeho slově. Ty všechny prorok oslovuje: „Chod’me v Hospodinově světlem!“ A ne někudy jinudy. V naplňování těch Božích plánů hrajeme svou roli. Dům Jákobův stejně jako ti, kdo se k jeho víře připojili v Ježíši Kristu. Tedy ti, kdo se pobízejí: „Pojd’me, bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.“

I pro nás už platí: „Chod’me!“ Tak jak se to Hospodinu líbí, jak je to Bohu milé. Jistě to je i lidem a světu kolem nás prospěšné. To, co Bůh chce, je jako světlo. A pokud to činíme, pak jakoby svítíme, rozšiřujeme to Boží světlo v temnotách světa kolem nás. To měli dělat posluchači Izaiáše kdysi dávno v Jeruzalémě v chrámě Hospodinově. To máme dělat i my dnes. Má to svou důležitost v naplňování Božích záměrů s tímto světem. Máme chodit ve světlem proto, aby i ostatní to světlo mohli spatřit, poznat a přijmout je za své. Aby i další lidé přicházeli k Hospodinu. To je naše role nést Boží světlo dál.

I proto pro nás platí: „Chod’me!“ Aby se měli ti další ke komu přidávat, abychom se jedni jako druzí mohli vzájemně povzbuzovat a ve víře podporovat. Potřebujeme se navzájem. A to je naše role být tu pro ty druhé. A až my budeme potřebovat, dostihne-li i nás nějaká temnota, budou zde naopak ti druzí jako světlo pro nás.

A zároveň cesta k Hospodinu, jak ji líčí prorok Izaiáš, je cestou vzájemné svornosti, souladu, harmonie. Jeden společný cíl, který dal Bůh, který spojuje a sjednocuje, k němuž se mnozí ubírají. Díky této společné zkušenosti a stejnému výhledu možná mnohé napadne: A k čemu meče a kopí? K čemu tanky, děla, rakety? Taková je síla a moc výhledu, k němuž skrze slova proroka upíná náš pohled sám Bůh. Takové možnosti se před námi otevírají na Boží cestě světla. K tomu nás Bůh vede, nikoli k marnému snění. On skutečně působí. Působí též jednotu a smíření. Tím, že sesílá skrze proroky své slovo, tím, že poslal svého Syna, aby v něm prorocká slova naplnil, tím, že nadále i na nás působí a buduje si i z nás svůj dům skrze Ježíše Krista.

Nuže, dome Páně, církvi Ježíše Krista, chod’me v Hospodinově světlem! Amen

ohlášky

Náš Pane Ježíši Kriste, tobě důvěřujeme, neboť jsme poznali, že naplňuješ zaslíbení daná skrze proroky Bohem, tvým Otcem. Ty přinášíš lásku, pokoj a mír, dáváš život a naději. U tebe se nyní přimlouváme:

Kéž se naplňuje, co Bůh zdávna zaslíbil, že národy spolu nebudou válčit. Kéž umlknou zbraně v Sýrii a na Donbase, ve Svaté zemi, kde leží hora Hospodinova domu, kéž zbraně nepřijdou ke slovu v Korei.

Kéž i dnes působíš, o čem svědčí Písma, kéž působíš uzdravení, nápravu, a to na těle i na duchu. Narušené či zcela zpřetrhané vztahy vzkřis k novému životu.

Kéž všichni ti, kdo chtějí pomáhat, konat skutky lásky, projevovat solidaritu a už nemohou, jsou unavení, přemáhá je pocit bezmoci a zmaru, najdou nový pramen síly, kéž se nově nadechnou k naději.

Kéž mladá generace v každém národě vidí před sebou dobrou budoucnost, kéž se neučí nenávidět, ale je vedena k toleranci, kéž nebloudí v kruhu pomsty, ale poznává hojivou moc smíření.

Kéž naše chamtivost neotravuje životní prostředí, kéž nezatěžuje naše vztahy s lidmi z jiných částí této planety. Často žijeme na úkor druhých a svého okolí, ved' nás ke skromnosti a odpovědnosti.

Kéž přivádíš k Bohu národy mnohé. Radujeme se z toho, že církev ve světě roste, a jsme smutní z toho, jak živoří u nás i v celé Evropě. Kéž se staneme těmi, kdo druhé budou povzbuzovat: „Pojďme, vystupme do domu Boha Jákobova.“ Kéž je toto povzbuzování jasné a vytrvalé, kéž je s povděkem přijímáno a šířeno dál.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen